

[Ole Bjørn Kraft.]

overbevist om —, men man faar ikke Porten lukket op, fordi man ikke har den rette Nøgle, og derfor tror jeg desværre, der er al mulig Udsigt til, at vi vil blive staaende og banke paa Døren.

Det, vi gerne har villet sige under denne Diskussion — som vi ikke har villet udnytte til politisk Aktion —, er dette, at vi vil ikke have Medansvaret for, at det bliver ved at gaa paa den Maade, som det gaar, og vi vil paa 72 Medlemmers Vegne i denne Sal — eller et meget stort Antal, som repræsenterer de tre Partier — rette en indtrængende Henstilling til Regeringen om alligevel at tage Spørgsmaalet op, om det ikke var muligt at finde andre Veje og et andet Grundlag at søge en Forhandling ført paa, saaledes at vi ikke skal opleve en Dag at maatte aabent erkende, at nu er det Slut med Sydslesvigernes Mulighed for at naa frem til det, vi dog ønsker, de skal naa frem til: Friheden, Selvbestemmelsesretten, Muligheden for at leve deres eget Liv uden at være trykket af den holstenske Dominans.

Derfor maa jeg sige, at ligesom det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Udtalelser om Forsvaret og Norden var virkelighedsfjerne, var det paa samme Maade Stene for Brød, man giver Sydslesvigerne, naar det ærede Medlem talte om, at selvfølgelig vilde Danmark yde al mulig Støtte til kulturelt Arbejde, til humanitært Arbejde, og alle disse Formler, som ikke har noget at gøre med det barske Liv, Sydslesvigerne for Øjeblikket lever, som ikke har nogen som helst Forbindelse med den haarde og bitre Virkelighed, i hvilken saa mange af vore Landsmænd lever, og som vil blive endnu haardere og bitrere. Det er meget smukt, at vi vil gøre alt det, som her blev nævnt, men hvorledes vil det gaa Sydslesvigerne, naar det Øjeblik kommer, da det ikke længere er den enkelte Besættelsesmagt, der beskytter dem og deres Rettigheder, men en ny vesttysk Centralregering, de har med at gøre? Hvordan vil det gaa Sydslesvigernes kulturelle Arbejde og humanitære Arbejde og deres Skoler og deres Kirker og deres Folkeliv og deres borgerlige Rettigheder, naar det er et Flygtningeflertal, som har Magten i Sydslesvig? Hvad nytter det saa, at vi staar og holder smukke Taler fra denne Talerstol, hvad nytter det, at Danmark sender Penge derned? Saa bliver der ingen Livsgrundlag for dem, det bliver kvalt af den overmægtige Mængde, af et Flertal af østpreussiske Flygtninge. Det er denne Sandhed og denne Virkelighed, som vi ikke skal tale bort, som vi ikke skal løbe fra, men

som vi maa se i Øjnene og spørge os selv, om vi vil tage Ansvaret for. Jeg har i øvrigt aldrig kunnet forstaa, at det skulde være rigtigt, og menneskeligt rigtigt, at sige til den sydslesvigske Befolkning: Vi vil sikre alle jeres Frihedsgoder, I skal have Lov til at udvikle jer saa frit, I selv vil, I skal faa al Støtte til at udvikle jer til at blive danske, men naar Konsekvensen bliver, at I ønsker at komme til Danmark, siger vi nej, dèr stopper vi op. Vi har hjulpet jer til at nære det Ønske, men vi vil ikke hjælpe jer til at faa Ønsket opfyldt.

Formanden: Partiernes Ordførere har nu talt i anden Omgang. Jeg skulde tro, at vi er i Stand til at tilendebringe Forhandlingerne uden at holde Møde i Aften. Det kan ske, hvis der ikke i Forhandlingen indføres væsentligt nyt Stof.

Erik Appel: Jeg ønsker at fremkomme med et kortfattet historisk Indskud i Debatten om Sydslesvig.

Som det vil være ærede Medlemmer af dette høje Ting kendt, udrød det første krigerske Sammenstød mellem Slesvig-Holstenerne og Danmark i 1848, altsaa for 100 Aar siden. Aarsagen var, at det danske Folk i Kongeriget og Hertugdømmet Slesvig samtidig var vaagnet til folkelig Bevidsthed og hurtigt forenedes i Bestræbelserne for at sikre Slesvigs Danskhed mod den mere og mere truende tyske, sproglige og aandelige, Voldførelse af Befolkningen. Denne Rejsning kom bag paa Tyskerne, der fælte sig sikre paa Tyskhedens fortsatte Fremrykning, fordi, som Olshausen udtalte det i Rendsborg den 18. Marts 1848, det danske Folk var et dovent og dvaske og usammenhængende Folk. Men nu rejste det dvaske Folk sig alligevel og bød Tyskheden en Modstand, der baade overraskede og forbitrede den. I Løbet af faa Aar, sluttelig i Løbet af Uger og Dage, naaede den nationale Spænding et Højdepunkt og krævede en Udløsning. Den kom med Trearskrigen.

Fra dansk Side blev Udgangspunktet den kongelige Kundgørelse af 28. Januar 1848, der stillede en fælles Repræsentation for Kongeriget og Hertugdømmerne i Ud-sigt med lige mange Repræsentanter for de to Dele af Riget, skønt Kongeriget var Hertugdømmerne overtallig. Det vakte selv-sagt Uvilje i Kongeriget, men den hoved-sagelige Uvilje vendte sig dog mod den fort-satte Forening af Slesvig og Holsten. Ud fra denne Uvilje fremkom den første poli-tiske Henvendelse fra Folket til Enevolds-